

РЕШЕНИЕ

№ 9863

гр. София, 12.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12911** по описа за **2025** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на М. В. Я., чрез пълномощника си адв. Т. против Решение № 3529/30.09.2025 г. постановено по НАХД № 5291/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 96-ти състав, с което съдът е потвърдил НП № 25-4332-005442/18.03.2025 г., издадено от началник група към СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение на разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно, издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Изтъква се несъответствие между фактическата обстановка и нарушението, както и неговата правна квалификация, релевира се липса на конкретизация на деянието, твърди се, че не е съставян АУАН, нарушението не е предявено и това засяга съществено правото на защита. Твърди, че е налице несъответствие между описаното нарушение в АУАН и това в НП, като практически с НП се предявява ново обвинение. Сочи, че не е установено точното количество на алкохола в кръвта, не е доказана техническата изправност на уреда. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на издаденото наказателно постановление, като незаконосъобразно и неправилно.

Редовно призован, касаторът, не се явява, не се представлява.

Ответникът – Началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция", редовно призован не се представлява. Постъпило е становище по касационната жалба, с което се моли същата да се остави без уважение, претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура, излага доводи за неоснователност на касационната жалба, съответно за правилност и законосъобразност на въззивното решение и потвърденото с него НП.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, 13-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното от фактическа страна:

С оспореното пред касационната инстанция Решение № 3529/30.09.2025 г. постановено по НАХД № 5291/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 96-ти състав, с което съдът е потвърдил НП № 25-4332-005442/18.03.2025 г., издадено от началник група към СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение на разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 17.02.2025г. М. В. Я. управлявал товарен автомобил „О.“ модел „К. Ц ван“ с рег.№ по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], когато бил спрян за проверка от полицейски служители. Същият бил изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с № ARPM 04 04, чиято техническа изправност се доказва от справка, изготвена от лаборатория за проверка на средствата за измерване № 3286р-12907, и същото отчело положителен резултат 1,37 промила на хиляда алкохол в издишания въздух. На нарушителя е издаден талон за кръвно изследване, извършено в УМБАЛ „СВ.А.“ С., като медицинското изследване установява 1,03 промила алкохол в кръвта на Я..

На същата дата 17.02.2025 г., на Я. бил съставен АУАН, серия ГА, № 1410949 за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Актът бил връчен на Я. срещу негов подпис, без възражения в присъствието на двама свидетели. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения срещу АУАН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и процесното НП № 25-4332-005442/18.03.2025 г., издадено от началник група към СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение на разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на разпитания свидетел –актосъставител, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът е кредитирал изцяло показанията на свидетеля, като последователни, логични и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

Въз основа на доказателствата по делото се установява описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка.

От правна страна съдът е приел, че в АУАН, така и в НП се съдържат всички изискуеми от закона реквизити и е дадено достатъчно пълно и ясно фактическо описание. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, въз основа на приложените по делото заповеди за компетентност на актосъставителя и АНО. АУАН и НП са издадени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН и при спазване на процесуалния ред за това. Заключил е, че нарушението е извършено виновно при форма на вината евентуален умисъл, като деецът е съзнавал общественотоопасния му характер и е

допускал, настъпването на общественоопасните последици.

Съдът е приел още, че разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН не може да намери приложение в конкретния случай, тъй като употребата на деянието не се различава по начин на извършване и последиците си от други такива нарушения.

По тези съображения съдът е потвърдил наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от М. В. Я., допустима жалба.

Настоящият състав счита, че не са налице пороци при провеждане на доказателствената дейност от районния съд, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Като е провел съдебното дирене по този начин, съдът е спазил процесуалните изисквания на чл. 13 от НПК, чл. 14, ал. 1 от НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 от НПК.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл. 174, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Противно на твърденията в касационната жалба, словесното описание на нарушението е точно, ясно и недвусмислено, както и съответства на състава на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на водача на МПС. Видно от разпоредбата на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП е

предвидено да бъде санкциониран с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, водач, който управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина с концентрация на алкохол в кръвта, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух:

1. над 0,5 на хиляда до 0,8 на хиляда включително – за срок от 6 месеца и глоба 500 лв.;
2. над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително – за срок от 12 месеца и глоба 1000 лв.

Безспорно се установява извършването на посоченото в АУАН и НП нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Посочената разпоредба вменява забрана на водача на ППС да управлява ППС под въздействието на алкохол, наркотици и други упойващи вещества. В случая касаторът е управлявал МПС след употреба на алкохол, с концентрация на алкохол в кръвта си в размер на 1.03 промила, установено с химическо изследване. Настоящият състав на АССГ, счита че това нарушение е подведено правилно към съответната санкционна норма на чл. 174, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, според който водач, който управлява ППС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца и с глоба от 1 000 лв. Административни наказания в посочения законоустановен размер са наложени с процесното НП, поради което са изцяло неоснователни касационните оплаквания.

Наказанието и е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП, нарушителя е разбрал ясно извършването на какво нарушение е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. На последно място, настоящия състав счита, че не са налице предпоставки за прилагане на чл. 28 ЗАНН, нарушението е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на обществена опасност, отколкото обичайните случаи.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

По тези съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде оставено в сила.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което следва да се уважи при този изход на спора, като се определи в размер на 66,47 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, 13-и касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3529/30.09.2025 г. постановено по НАХД № 5291/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 96-ти състав.

ОСЪЖДА М. В. Я. да заплати на СДВР сумата от 66,47 евро /шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента/ разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове:

